

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Cdo/223/2017
Identifikačné číslo spisu: 1409202439
Dátum vydania rozhodnutia: 26.07.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Siebenstichová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1409202439.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu MCGA legal, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Partizánska č. 2, IČO: 36 715 662, zastúpeného advokátskou kanceláriou Tomáš Petko s.r.o., so sídlom v Bratislave, Drotárska cesta č. 7, IČO: 50 218 107, proti žalovanej Mestskej časti Bratislava - Lamač, so sídlom v Bratislave, Malokarpatské nám. č. 9, zastúpeného advokátskou kanceláriou ŠROBÁR s.r.o., so sídlom v Bratislave, Laurinská č. 12/212, IČO: 11 911 671, o náhradu škody, vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 18 C 27/2009, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 28. marca 2017 sp. zn. 5 Co 96/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa žalobou doručenu Okresnému súdu Bratislava IV 26. marca 2009 domáhal, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť mu náhradu škody vo výške 15 136,43 €. Žalobu odôvodnil tým, že uvedená suma predstavuje vo verejnom obstarávaní navrhnutú odmenu za poskytovanie právnych služieb žalovanej v trvaní dvoch rokov dôvodiac, že pre nezohľadnenie ponuky žalobcu prebehlo verejné obstarávanie v rozpore so zákonom č. 25/2006 Z.z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 25/2006 Z.z.“), ako aj náhrady trov konania. Svoj nárok žalobca odôvodnil tým, že zaslaním ponuky vymáhania pohľadávok z 8. júna 2007 žalovanej, reagoval na jej výzvu o predložení ponuky (zákazka s nízkou hodnotou - služby) s názvom služby „zabezpečenie právnych služieb, právneho poradenstva a zastupovania Mestskej časti Bratislava - Lamač“. V tejto ponuke ako cenu za právne služby žalobca určil sumu vo výške 630,68 €/mesiac, ktorá bola zároveň najnižšou predloženou ponukou. Víťaznou však bola nakoniec ponuka iného uchádzača, ktorý ako cenu za právne služby určil sumu vo výške 1 327,76 €/mesiac. Žalovaná listom z 15. júna 2007 žalobcovi oznámila, že jeho ponuka nebola vyhodnocovaná z dôvodu neobvykle nízkej ceny. Žalobca žiadosťou z 3. septembra 2008 podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“) požiadal žalovanú o predbežné prerokovanie svojho nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym

úradným postupom žalovanej, ktorá však tento nárok vyhodnotila ako neopodstatnený. Žalobca pritom poukázal na viacero porušení ustanovení zákona č. 25/2006 Z.z.; podľa jeho názoru aj pri zákazkách s nízkou hodnotou (§ 102 zákona č. 25/2006 Z.z.) sa primerane musia aplikovať všeobecné ustanovenia §§ 22 až 49 zákona č. 25/2006 Z.z.; žalovanej vytýkal, že v jeho prípade nepostupovala podľa § 42 zákona č. 25/2006 Z.z., nevyzvala žalobcu, aby v primeranej lehote predložil vysvetlenie v súvislosti s „nízkou“ cenou jeho ponuky. Víťazom predmetnej súťaže sa mal podľa názoru žalobcu stať on, nakoľko splnil jediné kritérium súťaže - cenu služby, keďže predložil ponuku s najnižšou sumou.

2. Okresný súd Bratislava IV (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 22. septembra 2015 č.k. 18 C 27/2009-160 žalobu zamietol; žalovanej priznal náhradu trov konania vo výške 2 561,66 €. Súd prvej inštancie takto rozhodol s odôvodnením, že s poukazom na vykonané dokazovanie žalobca neunesol dôkazné bremeno, nepreukázal nesprávny úradný postup v (ne)konaní žalovanej, ktorý je základným predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú orgánmi územnej samosprávy pri výkone samosprávy v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. Žalobca podľa súdu prvej inštancie nepreukázal ani existenciu škody a príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou, preto súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu ako nedôvodne podanú zamietol.

3. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 28. marca 2017 sp. zn. 5 Co 96/2016 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil; žalovanej priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku konštatoval, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil a na ich základe dospel k správny skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite, jasne a výstižne odôvodnil. V plnom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie a nad rámec uviedol, že skutočnosť, že žalovaná nepožiadala žalobcu o vysvetlenie neobvykle nízkej ceny nie je takou vadou v obstarávaní právnych služieb spôsobujúcou nesprávny úradný postup.

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal 11. júla 2017 žalobca dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 421 ods. 1 písm. b/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), lebo rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. V dovolaní uviedol, že žalovaná ho neoprávnene vylúčila zo súťaže s poukazom na neobvykle nízku cenu, pretože ho nevyzvala v súlade so zákonom č. 25/2006 Z.z. o vysvetlenie „neobvykle nízkej ceny“. Žalovaná tým porušila základné princípy zákona č. 25/2006 Z.z., princíp nediskriminácie uchádzačov alebo záujemcov ako aj princíp hospodárnosti a efektívnosti. Podľa názoru žalobcu je pritom irelevantné, či žalovaná postupovala podľa vlastnej smernice, nakoľko aj interná smernica nesmie byť v rozpore so zákonom o verejnom obstarávaní. Konštatovanie oboch súdov o neunesení dôkazného bremena zo strany žalobcu tým, že nedoložil do konania žiaden relevantný výsledok orgánu vnútornej kontroly, ktorým by preukázal to, že zo strany žalovanej došlo k nesprávnemu úradnému postupu, považuje žalobca za nesprávne. Táto povinnosť mu nevyplýva zo zákona č. 514/2003 Z.z. a súd nemôže podmieňovať priznanie jeho nároku tým, že žalobca nepredloží v konaní výsledok takejto kontroly. Ďalej žalobca namietal, že odvolací súd v odôvodnení rozsudku neuviedol žiadne svoje právne závery, rovnako neodkázal ani na žiadnu rozhodovaciu prax v súvislosti s právnym posúdením tejto právnej veci. Vzhľadom na vyššie uvedené žiadal, aby dovolací súd rozsudky súdov oboch inštancií zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie.

5. Žalovaná vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedla, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnym posúdením súdov oboch inštancií, ich rozsudky považuje za vecne a právne správne. Dovolaciemu súdu preto navrhla dovolanie ako nedôvodné zamietnuť.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené

v nasledovných bodoch.

7. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok (nie „ďalšie odvolanie“) a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu [viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 165/2017, 3 Cdo 14/2017, 4 Cdo 157/2017, 5 Cdo 155/2016, 8 Cdo 67/2017 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte odkazuje v zátvorke na „Cdo“, ide o odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu príslušnej spisovej značky)].

8. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1 Cdo 54/2017, 3 Cdo 42/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 5 Cdo 155/2016, 8 Cdo 99/2017, ale tiež napríklad I. ÚS 392/2017).

9. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprisnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namieste je skôr reštriktívny výklad (1 Cdo 26/2017, 2 Cdo 154/2017, 3 Cdo 42/2017, 5 Cdo 12/2017, 7 Cdo 163/2017, 8 Cdo 73/2017).

10. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

11. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t.j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP); v prípade dovolania, ktoré je prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolacím dôvodom nesprávne právne posúdenie veci (§ 432 ods. 1 CSP).

12. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (1 Cdo 206/2016, 2 Cdo 154/2017, 3 Cdo 158/2017, 8 Cdo 99/2017).

13. Dovolací súd posudzoval podané dovolanie podľa jeho obsahu (§ 124 ods. 1 CSP). Žalobca v dovolaní explicitne uvádza, že prípustnosť jeho dovolania vyplýva z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Z obsahu dovolania je zároveň zrejmé, že žalobca prípustnosť dovolania vyvodzuje aj z § 420 písm. f/ CSP, lebo súd nesprávnym procesným postupom žalobcovi znemožnil, aby uskutočnil jemu patriace

procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Z formulácie dovolania vyplýva, že dovolateľ namieta porušenie práva v súvislosti s (a/) nevykonaním a nesprávnym vyhodnotením dôkazov odvolacím súdom (b) nedostatočne odôvodneným a arbitrárnym rozsudkom dovolacieho súdu. Dovolací súd preto najskôr posudzoval prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

14. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

14.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

14.2. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

15. Pokiaľ dovolateľ namieta (a/) nevykonanie a nesprávne vyhodnotenie dôkazov odvolacím súdom, dovolací súd uvádza, že prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nezakladá nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, ako aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012 a pre úplnosť dodáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

16. K dovolateľom ďalšej uplatnenej námietke, že (b) napadnutý rozsudok dovolacieho súdu je nedostatočne odôvodnený a arbitrárny, dovolací súd uvádza, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou najvyššieho súdu považovaná za inú procesnú vadu (než je zmätočnosť), ktorá prípustnosť dovolania nezakladá (porovnaj R 111/1998). K rovnakému záveru dospelo neskôr tiež zjednocujúce stanovisko najvyššieho súdu, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.“ Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016 (v dôsledku prijatia CSP), sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať za naďalej aktuálne.

16.1. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské

práva (pozri napríklad Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009, prípadne Ryabykh proti Rusku z roku 2003). Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

16.2. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (porovnaj II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (porovnaj II. ÚS 76/07).

16.3. Naostatok najvyšší súd pripomína konštatovanie ústavného súdu v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 196/2014 (ktoré sa síce týkalo právneho stavu do 30. júna 2016, je však naďalej aktuálne), v zmysle ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti.

17. Napokon dovolateľ v dovolaní uviedol, že tento jeho mimoriadny opravný prostriedok je prípustný podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

17.1. Právna otázka relevantná podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP musí byť procesnou stranou vymedzená v dovolaní jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania. Žalovaný ale v dovolaní nešpecifikoval právnu otázku, o ktorej tvrdí, že ešte nebola dovolacím súdom vyriešená. Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd rozhodol, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach alebo predpokladoch o tom, ktorú právnu otázku mal dovolateľ na myslí.

17.2. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili súd prvej inštancie a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (porovnaj analogicky 1 Cdo 23/2017, 2 Cdo 117/2017, 3 Cdo 6/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017, 8 Cdo 78/2017).

18. Z týchto dôvodov najvyšší súd uzatvára, že dovolanie žalovaného nedôvodne namieta existenciu procesnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP a nevymedzuje právnu otázku relevantnú z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Najvyšší súd preto jeho dovolanie odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ a f/ CSP.

19. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

Poučenie:

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.